

*La música mereix ser la segona llengua obligatòria
a totes les escoles del món.*

PAUL CARVEL

1. La mort de Bowie

10 de gener de 2016

Avui, en David Robert Jones ens ha deixat als 69 anys d'edat, després de gairebé dos anys lluitant secretament contra el càncer. El Camaleó ha mort a l'illa de Manhattan, ciutat de Nova York.

Per Facebook, Twitter i Instagram apareixen milers de fotos, cançons, homenatges i condols dedicats a l'Home de les Mil Cares, el Duc Blanc, Ziggy Stardust... David Bowie ha mort però de fet és immortal.

Fa només una setmana del llançament del seu 25è disc.

La música és indispensable per a la vida. Ens endolça les penes, il·lumina als depressius amb un raig d'esperança, dona ritme al cos, ens acompanya en solitud, ens procura *speed* quan l'alegria està de part nostra. La música alimenta la creativitat, estimula cada petit racó de la nostra intel·ligència. Reproduïm cançons a través de la veu, del so interpretat amb les mans i els peus. Ens permet imaginar móns, fàbules i històries.

Camaleó, sempre seràs el meu «Home de les Estrelles» que em guiarà per descobrir si «Hi ha vida a Mart». Encara que acabi com el Major Tom, perdut a l'espai, seguiré sent un «Rebel, Rebel» per trobar l'«Amor modern», qui sap si amb una «Noia xinesa», o fins hi tot amb la mateixa «Lady Stardust», tot i que el moment demana «Canvis» per retrobar-me amb la «Fama», ballar i ser «Fashion», encara que per aconseguir-ho hagi d'anar d'«Estació en estació», buscant «Oh, les teves coses boniques» per acabar sent «Herois» per un dia!

... forever and ever

Then we could be heroes just for one day

We can be heroes

We can be heroes

We can be heroes just for one day

We can be heroes.¹

1. «... per sempre i sempre més / Aleshores podríem ser herois / Només per un dia / Podríem ser herois / només per un dia» («Heroes», David Bowie).

2. La fi de la música

10 de gener de 2023

El Govern acaba d'anunciar, coincidint amb la mort d'en Bowie, la implantació de la Llei del Silenci Musical, que prohibeix tocar i reproduir qualsevol mena de música. Als mitjans de comunicació, a Internet, als bars, a les galeries comercials... s'ha fet el silenci. Fins i tot s'ha anunciat que les pel·lícules clàssiques seran regravades sense cap banda sonora.

Només silenci.

Ens han pres el tresor més preuat. Ara què farem? Com deia en Friedrich Nietzsche: «Sense música la vida seria un error».

La notícia ha estat transmesa per tots els mitjans de comunicació, i Telecinco li ha dedicat un especial on el portaveu del Govern central ha explicat els avantatges d'eradicar «la contaminació auditiva» de la vida social. Fins i tot els diaris dedicats al món de l'esport, com el *Marca* i l'*As*, han divulgat la notícia.

Comença una nova era on tot aquell que sigui descobert amb música serà durament castigat.

El ministre d'Educació vol conscienciar als joves perquè, segons afirma, la música anul·la la ment i distreu la voluntat de seguir endavant.

Com a mesura de prevenció, el Govern repartirà gratuïtament un videojoc que consisteix en matar músics, actuals i antics, per anar passant pantalles. Qui arribi al final obtindrà un val de descompte d'una coneguda cadena d'hamburgueseries.

Excavaran immenses deixalleries on s'enterraran tots els CDs, vinils, cassettes, iPods, altaveus, instruments musicals i qualsevol altre aparell que pugui emetre música.

Tal com cantaven The Doors, s'ha fet la foscor.

*When the music's over
Turn out the lights.²*

2. «Quan la música s'acabi / Apaga els llums» («When the music's over», The Doors).

3. El silenci

18 d'octubre de 2025

La ciutat sense música s'ha tornat trista, fosca, sense il·lusions. Tots els locals musicals, petits i grans, han estat tancats i precintats, incloent L'Auditori on una dècada enrere els nens i nenes de Catalunya feien la Cantata Escolar a final de curs.

El Gran Teatre del Liceu ha patit un altre incendi, aquest cop provocat pel Govern. És una manera d'alertar al país i a la ciutat de que s'ha acabat el bròquil.

Als nostàlgics encara se'ls fa estrany veure tancada la Sala Razzmatazz, al Poblenou, on es celebraven tants concerts, el Jamboree, cau del jazz i la música negra a la plaça Reial i, a l'altra banda de la plaça, el Karma, on els vells rockers movien l'esquelet o el que podien i, just al costat, el Sidecar, on el jovent ballava al so indie i on també eren habituals els concerts.

Tot l'Eixample, pujant per Aribau, s'ha tornat un desert musical. És desolador comprovar que els seus bars i pubs ara estan destinats als videojocs.

Al Poble Sec han corregut la mateixa sort: la Sala Apollo i el Plataforma, juntament amb el cèntric City Hall.

En altres parts de la ciutat, la Sala Bikini, el KGB, el Moog, La Terrazza, l'Otto Zutz, i el Luz de Gas... ara són magatzems o cadenes de *fast food*.

També a Gràcia, barri musical per excel·lència, amb mil i un locals dedicats a promocionar nous talents musicals, com ara l'Alfa, o institucions, com el Maria, impera la Llei del Silenci Musical.

Cadenes de ràdio com Radio 80, Kiss FM, Radio 3 o Rock FM, on es punxava música les vint-i-quatre hores del dia, amb la possibilitat d'obtenir premis al concurs Rockmaster gràcies a El Pirata y su Banda, han estat clausurades. També s'han silenciats els programes de Catalunya Música, o la famosa llista de Flaixbac.

Fins i tot ha deixat d'emetre la seva senyal Ràdio Pica, independent, autogestionada i no comercial. La llegenda deia que emetien des d'un vaixell ancorat a prop de Barcelona. Qui sap si tornarà algun dia a port...

Des que el silenci embolcalla la ciutat, la gent ha començat a patir trastorns de son, falta de concentració, fatiga i abatiment. Les depressions s'han multiplicat a una ciutat que ha perdut el seu somriure. La seva mirada és ullerosa i sense brillantor.

La ciutat que quan cau la nit s'apaga per moments ja no és la Barcelona elèctrica, descarada, alegre i amable que abans atreia a milions de turistes de tot el món.

L'aeroport sembla abandonat. És com tornar a la Barcelona dels 70, trista i d'esquenes al mar. Es podria dir que la ciutat es diu Ona, el nom de la meva dona. Una professora de música que ara és com un cos perdut per l'espai, sense trobar l'equilibri que ens fa possible engegar la maquinària del sentiments.

Ha calgut trobar altres alternatives per motivar a la gent. La lectura ha pujat la seva cotització. És un bon oci que sempre ha anat de la mà de la música, dos arts entrelaçats en un. Tal com descriu en Vila-Matas al seu llibre *El mal de Montano*, on el narrador escriu un diari personal i porta la seva malaltia pels llibres a la ficció; acaba transformat ell mateix en literatura, entrant a formar part d'una societat secreta de conjuradors contra els enemics de la narrativa.

Potser el que ens falta és això, penso ara als meus 59 anys, formar una societat secreta contra els que han destruït la música.

Seria la manera de donar embranzida a aquest sentiment retingut que portem a dins els que encara estem en plenes facultats. Ara és el moment de salvar la música. Ho hem de fer pels nostres fills i per nosaltres mateixos, per revifar les nostres ànimes.

All we need is music, sweet music

There'll be music everywhere

*They'll be swinging, swaying, records playing,
Dancing in the street, oh.*³

3. «Tot el que necessitem és música, música dolça / Hi haurà música a tot arreu / Ells s'estan balancejant, balancejant, records sonen/Ballant al carrer, oh» («Dancing in the Street», versió de David Bowie i Mick Jagger).